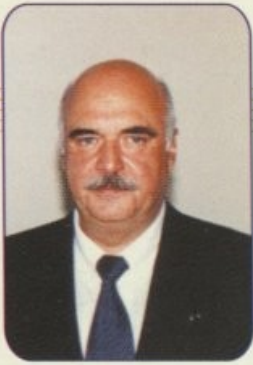

Η στήλη του Προέδρου

Πριν από λίγες μέρες κεραυνός εν αιθρία έσχισε τον ουρανό της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής αναγνώρισαν το κρατίδιο των Σκοπίων με το όνομα Μακεδονία. Βέβαια, προσωπικά δεν ξαφνιάστηκα γιατί δεν

δέχθηκα ποτέ την άποψη «ότι μετά από μερικά χρόνια θα ατονούσε η ένταση και θα ξεχνιόταν το όνομα» (αλλά και ότι κρύβεται πίσω από αυτό). Γιατί, και εύχομαι ο Θεός να με βγάλει ψεύτη, πιστεύω πως το όνομα είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Κάτω από τα θολά νερά κρύβονται άλλες πολιτικοστρατιωτικές επιδιώξεις και σχέδια, που αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε ή δεν θέλουμε να διαβλέψουμε.

Το πρωινό της 29ης Ιανουαρίου του 1985 η θερμοκρασία στη Βόννη της Δυτικής Γερμανίας ήταν περίπου μηδέν βαθμοί και έριχνε φιλό χιόνι. Βρισκόμουν στη Βόννη για να επισκεφθώ μια επιχείρηση στα πλαίσια της έρευνας που έκανα για το διδακτορικό μου.

Έξω από ένα περίπτερο το μάτι μου έπεσε στην εφημερίδα Generalanzeiger της Βόννης και τον μεγάλο χάρτη που κάλυπτε σχεδόν την μισή πρώτη σελίδα της εφημερίδας. Όταν αντιλήφθηκα περί τίνος επρόκειτο, αγόρασα την εφημερίδα και διάβασα το σχετικό άρθρο: όρθιος στο δρόμο-με αποτέλεσμα η εσωτερική μου θερμοκρασία να πέσει πολλούς βαθμούς κάτω από το μηδέν. Το άρθρο ήταν ανατριχιαστικό. Ήταν προφανές πως είχε γραφτεί από Γιουγκοσλαβική πένα. Όμως, κάθε ανιστόρητος και απληροφόρητος έστω και καλοπροαίρετος Γερμανός ή άλλος ξένος που θα το διάβαζε θα σκεφτόταν πως είναι καιρός να πει κανείς στους «κακούς Έλληνες», πως πρέπει επιτέλους να δώσουν την ελευθερία τους και να επιστρέψουν τα καταπατημένα εδάφη στους «δύσμοιρους και καταπιεσμένους» επί αιώνες Μακεδόνες. Η εφημερίδα δεν ήταν κανένα σπουδαίο φύλο, αλλά την εποχή εκείνη αγοραζόταν απ' όλες τις πρεσβείες και όλους τους διπλωμάτες της Βόννης διότι περιείχε πληροφορίες για την κοσμική ζωή και τα διάφορα που συνέβαιναν, όταν η πόλη αυτή ήταν ακόμα πρωτεύουσα της Δυτικής Γερμανίας. Και πόσες άλλες παρόμοιες φυλλάδες σε όλα τα πλάτη και μήκη της υφελίου θα είχαν παρόμοια άρθρα ή ουσιαστικά «πληρωμένες καταχωρήσεις»;

Από τότε άρχισα να ασχολούμαι ερασιτεχνικά μεν αλλά με ενδιαφέρον για το θέμα. Διάβασα πολλά. Μίλησα με πολλούς ανθρώπους. Πήγα σε εκδηλώσεις. Άκουσα διαλέξεις αλλά έκανα και ο ίδιος διαλέξεις κι έγραφα άρθρα. Πολύ επιγραμματικά αυτά στα οποία κατέληξα ήταν τα παρακάτω: Η περιοχή που βρίσκεται σήμερα το κρατίδιο των Σκοπίων δεν έχει γεωγραφική σχέση με την ιστορική Μακεδονία. Το μεγαλύτερο μέρος της αντιστοιχεί με την αρχαία Δαρδανία, χώρα που φημιζόταν ιδιαίτερα για την απλυσία των κατοίκων της. Θεωρώ, φυσικά, περιττό να αναφέρω ή να τεκμηριώσω την απόλυτη ανυπαρξία ιστορικής φυλετικής ή πολιτιστικής σχέσης. Η ιστορία άρχισε με τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου πριν από εκατόν τριάντα χρόνια περίπου. Με την πάροδο του χρόνου

και την αλλαγή των πολιτικών καταστάσεων τα πρόσωπα του έργου άλλαξαν. Το σενάριο όμως, κι ο τελικός στόχος παρέμεινε ο ίδιος. Η έξοδος των βορείων γειτόνων μας στο Αιγαίο.

Από τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου μέχρι το τέλος του δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου διεκδικητής των ελληνικών εδαφών που θα επέτρεπαν την έξοδο στο Αιγαίο ήταν η Βουλγαρία. Τότε η Γιουγκοσλαβία χαρακτήριζε τη σημερινή περιοχή που αργότερα μετονόμασε σε «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» επαρχία της Νοτίου Σερβίας.

Μετά το τέλος του πολέμου και τη συνθήκη της Γιάλτας, ο Στάλιν πιστός στις συμφωνίες του, δεν έθεσε (μέσω της Βουλγαρίας) θέμα διεκδίκησης ελληνικών εδαφών. Αντίθετα ο Τίτο εκμεταλλευόμενος την ιδιόζουσα θέση που του έδωσε η συμφωνία της Γιάλτας και την δυνατότητα των διπλωματικών ελιγμών που είχε παίζοντας σε δύο ταμπλό, έστησε εκ του μηδενός την ιστορία του Μακεδονικού διεκδικώντας για λογαριασμό της Μακεδονίας Ελληνικά αλλά και Βουλγαρικά εδάφη.

Η Γιουγκοσλαβική στρατηγική και η προπαγάνδα ήταν ένα ολοκληρωμένο ορθολογικά διαρθρωμένο και ιεραρχημένο σύστημα με κεντρική οργάνωση και διοίκηση με μεσοπρόθεσμους και μακροπρόθεσμους στόχους και με πολύπλευρη μεθόδευση και υλοποίηση. Σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση και πραγματοποίηση αυτού του συστήματος ήταν ο γνωστός Κίρο Γκλιγκόρφ. Επισήμως, στόχος ήταν η απελευθέρωση του Μακεδονικού λαού, των απογόνων τους, δηλαδή, των αρχαίων Μακεδόνων και της Μακεδονίας της χώρας τους από την κατάκτηση και την κατοχή των Ελλήνων κυρίως αλλά και των Βουλγάρων. Πιστεύω πως τότε μέχρι ενός σημείου η Ελλάδα αναγκάστηκε να μην αντιδράσει για να μη «δυσανεστηθεί» ο κρυφός αλλά πιστός σύμμαχος της Δύσης ο κομμουνιστής Τίτο. Εξάλλου, το σιδηρούν παραπέτασμα παρείχε την ασφάλεια των σταθερών και αδιαφιλονίκητων συνόρων.

Το παράξενο είναι ότι σήμερα δεν υπάρχει πια ούτε Τίτο, ούτε Γιουγκοσλαβία, ούτε μεγαλεπήβολα επεκτατικά σχέδια. Γιατί λοιπόν αυτή η εμμονή κι επιμονή στο όνομα και τους διάφορους συνειρμούς ιστορικούς, πολιτικούς κλπ, που δημιουργεί το όνομα; Και γιατί αυτή η «μπαμπέσικη» συμπεριφορά από συμμάχους μας;

Στην Ελλάδα συνήθως πολλά πράγματα μας βρίσκουν απροετοίμαστους. Μήπως, όμως, για αυτό το «μείζον εθνικό» θέμα είναι καιρός να υπάρξει μια ενιαία και εθνικά συναινετική πολιτική και στρατηγική πριν βρεθούμε απροετοίμαστοι μπροστά στις μελλοντικές εξελίξεις;

Εμείς δεν ονομάσαμε το Ίδρυμά μας τυχαία Αλεξάνδρειο. Ξέραμε γιατί το κάναμε και ξέραμε ότι κατ' αυτόν τον τρόπο επιφορτιζόμαστε με υποχρεώσεις. Είμαστε έτοιμοι να τις αναλάβουμε και θα τις αναλάβουμε, συστρατευόμενοι και ενισχύοντας τον μέχρι τώρα αγώνα της πολιτικής ηγεσίας, αλλά και με δικές μας πρωτοβουλίες στους χώρους που μπορούμε να επηρεάσουμε. Μακεδονία είναι μία και αυτή είναι Ελληνική.

Φιλικά

Στυλιανός Ιωαννίδης

